

Ztracené jehňátko

(Za "Honzík" doplňte jméno vašeho dítěte)

Jednoho dne musel Michal opravit plot ve výběhu s ovečkami a kozami. Zvědavé jehňátko se přišlo podívat, co se to děje. Když se Michal nedíval, jehňátko se dírou v plotu vydalo na dobrodružnou cestu po farmaparku. Bylo moc zvědavé a chtělo poznat i ostatní zvířátka, která bydlí ve farmaparku. Potkalo se s prasátko, kravičkami, oslíky a poníky.

Prasátka se divila, kam jde a hned se chtěla přidat k němu. Přes plot se ale nedostala. Oslíci jehňátko varovali, aby se vrátilo zpátky za maminkou, nebo se ztratí. Zvědavé jehňátko neposlechlo. „Já si pamatuju cestu domů“, odvětilo.

Jehňátko najednou přestalo potkávat zvířátka a ocitlo se v lese. Ztratilo se. Všechny stromy kolem vypadaly stejně a jehňátko nevědělo, odkud přišlo a kudy se dostane zpět za maminkou. „Haló, haló, slyší mě někdo?“ volalo jehňátko. Nikdo ho neslyšel.

Nedaleko si hrál Honzík s míčem a míč se mu zakutálel do lesa. Ztracené jehňátko tam našel a hned utíkal(a) za ošetřovatelkou. Ošetřovatelka jehňátko dovedla zpět do ohrady k mamince ovečce. Jehňátko mamince slíbilo, že už nikdy samo nikam nepůjde a zůstane raději v bezpečí s ní ve výběhu.

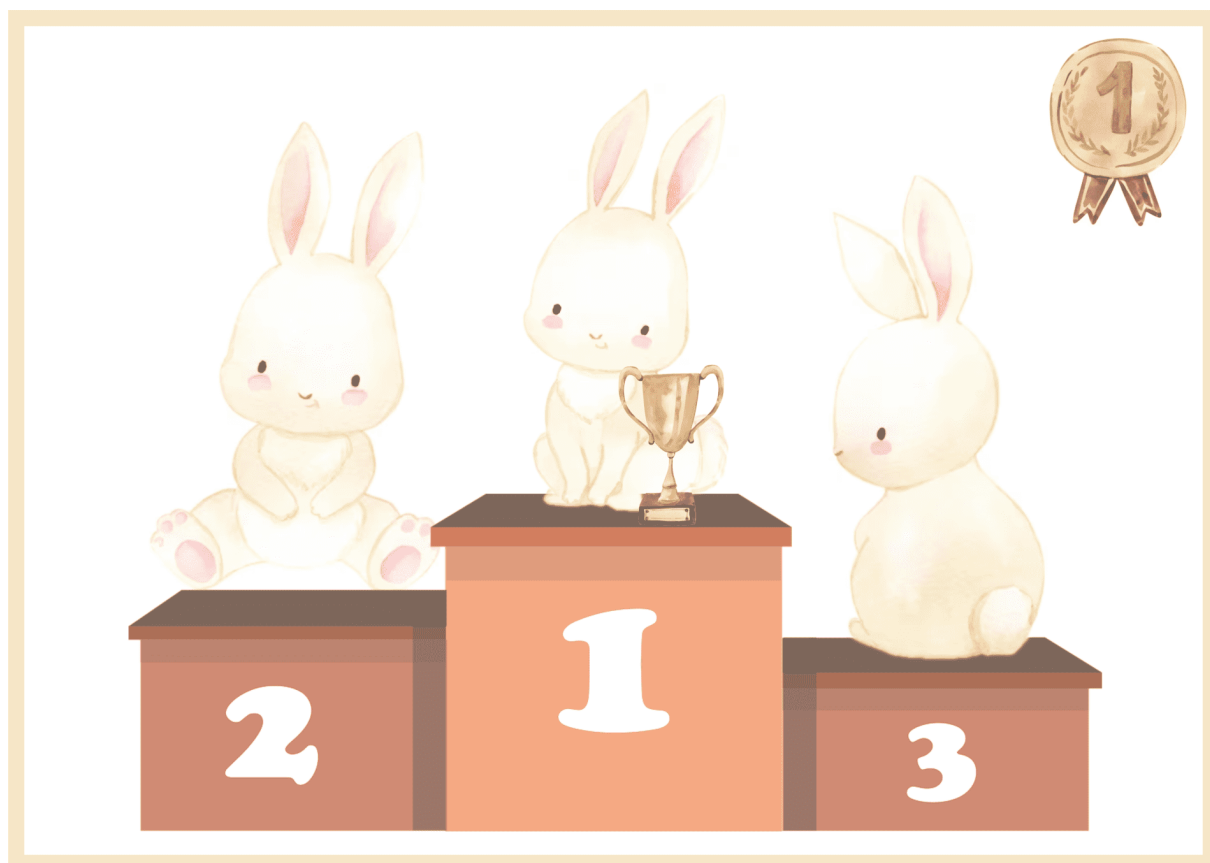

Králíčí závody

Králíčky z Farmaparku u Toma se rozhodli, že uspořádají závody, aby zjistili, kdo z nich je nejrychlejší. Všichni se na závody připravovali a poctivě trénovali.

Nakreslili si startovní a cílovou čáru. Nejstarší králíček se rozhodl, že závodit nebude a ujme se role rozhodčího. Odstartoval závod a králíčky vyrazili. Od začátku byl závod velmi vyrovnaný. Když v tom jeden z králíčků zakopnul a špatně dopadnul na tlapičku. Moc ho bolela a nemohl na ní došlápnout.

Ošetřovatelka Anetka mu tlapičku zavázala, ale pořád ho velmi bolela. Báł se, že už nikdy nebude moci vesele hopsat jako dřív. Po několika dnech se mu konečně zahojila a mohl zase chodit a skákat jako předtím. Králíček byl moc statečný, a tak se ostatní králíčky rozhodli, že mu přenechají medaili za první místo v závodě.

Jak se kocourkové spřátelili s miniprasátky

Lumpík, Mourek, Čertík, Chlupáč, Bambi a Čoky si vždy vystačili jen sami. V Kočičkově jich bydlí šest, takže si dokáží snadno hrát spolu.

Jednoho dne ale spatřili z okna miniprasátka Jáju a Páju. Pomysleli si, že to jsou zvláštní kočky – dlouhý velký čenich, krátký ocas, štětiny místo jemného kožíšku, žádné drápky,...

Dali se s nimi do řeči a zjistili, že to vlastně kočky vůbec nejsou. Jsou to miniprasátka. Jája a Pája kocourkům vyprávěly příběhy, které ve farmaparku zažily a kocourci zase vyprávěli o svých zážitcích. Shodli se na tom, že nejradši ze všeho mají, když je návštěvníci pořádně podrbají. Pája kocourkům poradila fintu, jak se mají nechat nejlépe drbat. „To si musíte hezky lehnout na bok nebo na zádička a nastavit břicho přímo pro podrbání.“

Od té doby jsou z kocourků a miniprasátek velcí kamarádi a vždy večer před spaním si spolu chodí povídat.

Kuřátko s chocholkou

Slepičkám holanďankám a hedvábničkám se narodila kuřátka. Vyrůstala všechna společně a čím byla starší, tím bylo více vidět, které kuřátko je slepičky hedvábničky a které holanďanky. Hedvábničkám začalo růst krásné dlouhé peří. Holanďankám se na hlavě začala dělat chocholka vypadající jako vlasy.

Jedna z hedvábniček se začala posmívat jedné z holanďanek za to, že měla největší chocholku. Holanďanka z toho byla moc smutná a často se raději někde schovávala. Starý kohout si toho všiml a když zjistil, co se stalo, všechny slepičky si svolal a řekl jim: „Každý jsme jiný. Ale všichni jsme přece krásní! Holanďanka s největší chocholkou má krásné dlouhé vlasy. Není to přeci důvod, aby se jí za to ostatní smáli. Žijeme tady všichni společně, tak se musíme naučit správnému chování, aby se nám tady žilo dobře. Nejdůležitější je právě to, jak se k sobě chováme a ne to, jak vypadáme.“

Hedvábnička si uvědomila, že to od ní nebylo hezké a že tím mohla holanďance ublížit. Došla se jí tedy omluvit, a nakonec se z nich ještě staly dobré kamarádky.

Zničený Skřítkov

Ve Farmaparku u Toma nedaleko lišek se nacházela vesnička Skřítkov. Obývali ji samí skřítkové. Měli tam vlastní domečky, obchůdky a také školu a školku. Jednoho dne do vesničky ale přiběhla bláznivá baba Jaga a všechny domečky skřítkům zničila. Skřítkům se naštěstí nic nestalo, ale už neměli kde bydlet, a tak se utekli schovat hluboko do lesa a báli se, co s nimi teď bude.

Děti, které navštěvují farmapark společnými silami začaly skřítkům stavět nové domečky. Netrvalo dlouho a Skřítkov byl opět plný domečků. Když se to dozvěděli skřítkové, hned se v nich zabydli a pochvalovali si, že jsou domečky ještě mnohem lepší, než bývaly kdysi.

Kůzlátka a první sníh

Venku se začalo postupně ochlazovat, z léta se stal podzim a z podzimu zima. Zima s sebou přinesla i první sníh. Kůzlátka si hrála venku jako obvykle a na čumáčcích jim přistála první sněhová vločka. Pozorovala ji tak dlouho, dokud se neroztála. Na kožíšku jim najednou přistála další, a na hlavičce a na růžku a na kopýtku. Najednou jich bylo tolik, že už je ani nezvládala všechny pozorovat. Začala před vločkami utíkat, ale nešlo to. Vločky padaly pořád a pořád. Kůzlátka rychle utíkala za maminkou, ať jim to bílé sundá, že je to studí.

Maminka koza se usmála a vysvětlila dětem, že to je sníh a že trochu studí, ale že mají teplé kožíšky, takže jim to nic neudělá. Když sněhu napadlo ještě více, kůzlátka v něm nakonec začala pořádně dovádět a užívat si to. Sníh si oblíbila natolik, že nechtěla, aby vůbec někdy roztál.

Jak Bibi zachránila malá kuřátka

Jednou v noci se oslice Bibi probudila ze spaní. Vzbudilo ji nějaké šramocení. Šla se podívat k ohradě, co se to děje a kdo tam tak šramotí. Zjistila, že se kuna snaží dostat ke kuřátkům. Chtěla jim pomoci, ale ze své ohrady se dostat nedokázala, a tak nevěděla, co má dělat. Zanedlouho vymyslela plán záchrany. Začala nahlas vyvádět a rámusit. Tím vzbudila i ostatní zvířata ve farmaparku a ta začala také rámusit. Kuna se hluku zalekla, a tak s prázdnou utekla.

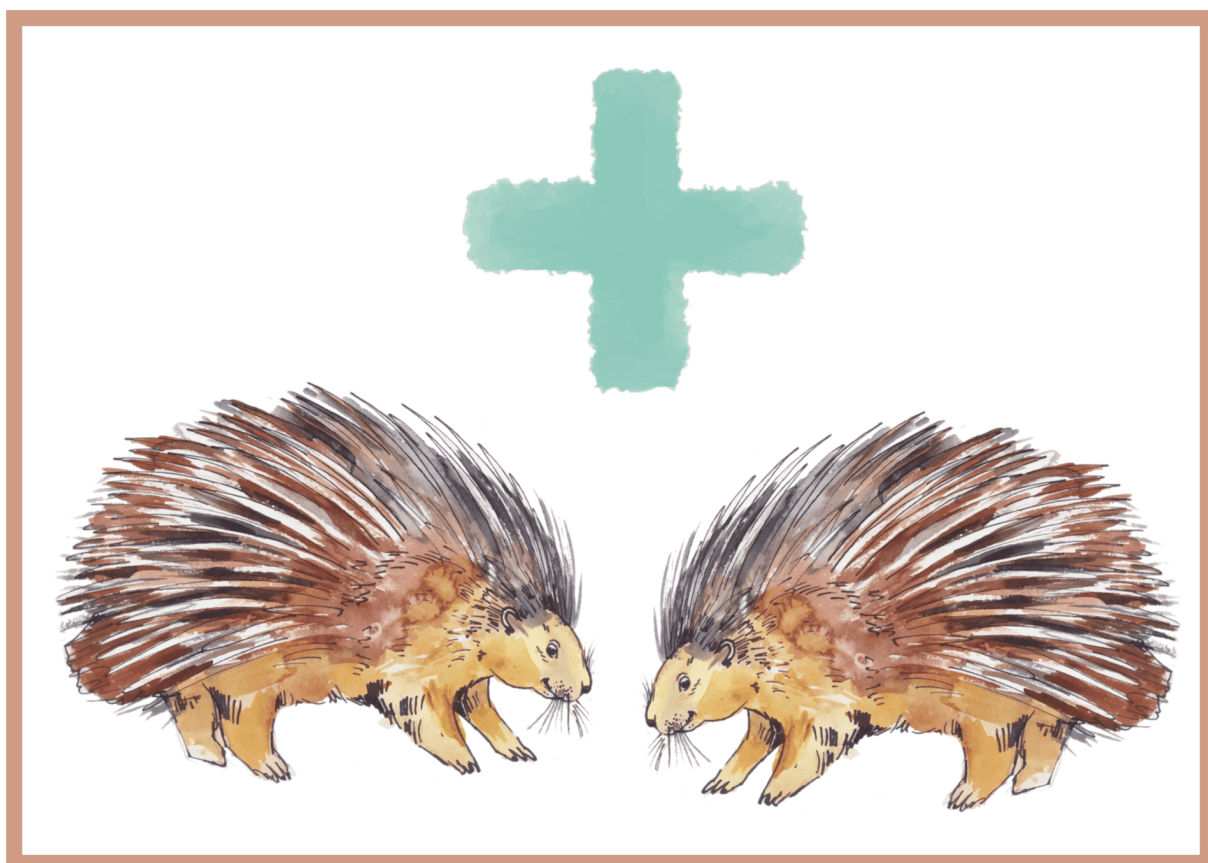
Druhý den už si všechna zvířátka šuškala o Bibi záchranářce. Samotná slepice, maminka kuřátek, přišla Bibi poděkovat za záchranu a byla jí nesmírně vděčná.

Jak si Bodlinka myslel, že je nemocný

Dikobraz Bodlinka je velký zvědavec a rád se ukazuje lidem. Baví se tím, že vyhrabává velké díry. Dikobrazice Jehlička si všimla, že poslední dva dny Bodlinka skoro nejí a jen se schovává. Šla se ho zeptat, co se děje. Bodlinka jí odpověděl: „Víš, Jehličko, jsem nemocný...“ „Jak jsi na to přišel?“ „Bolí mě záda, už se ani nezvednu...“ Jehlička se Bodlinkovi na záda podívala a hned zjistila, proč ho bolí. Měl mezi bodlinkami zaseknutý velký kus mrkve a ten mu na bodlinky nepříjemně tlačil.

Jehlička mu chtěla mrkev vyndat, ale tlapičkami jí to nešlo, ty má moc krátké. Zkusila to pusou, ale nedostala se dostatečně blízko kvůli Bodlinkovo ostnům. Nakonec vymyslela, že mrkev zkusí napíchnout svými ostny a vytáhnout ji. Chvilku s tím bojovala, ale nakonec se jí to přeci jen povedlo. Bodlinka se pořádně protáhnul a už ho nic nebolelo. Mrkev byla venku a už ho na bodlinkách nic netlačilo. Poděkoval Jehličce a šli se spolu najíst a blbnout a dovádět při vyhrabávání děr.

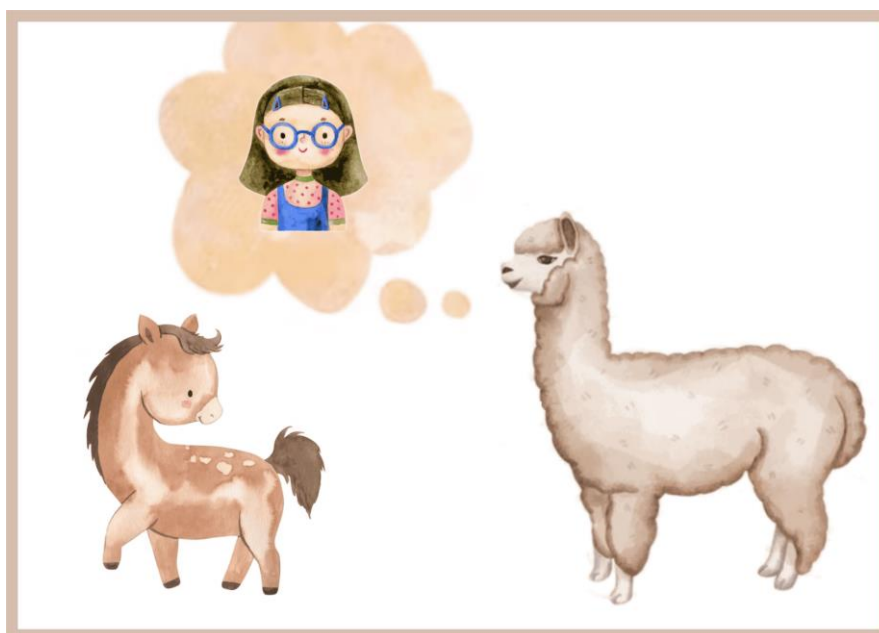
Poníci a lamy

Poníci často vozí děti a pořád je někdo hladí, češe, hřebelcuje a mazlí. Lamy rády na lidi plivou, a tak si moc lidí netroufne na to, je pohladit. Lamám to začalo být líto a chtěly taky vozit děti a nechávat se od nich pořádně podrbat. Lamák Karel šibalsky nakukal poníkovi Matýskovi, že až příště poveze nějaké dítě, má vyskočit na zadní nohy. Prý se to dětičkám líbí a budou ho za to mít ještě radši. Zlomyslný Karel doufal, že když to Matýsek udělá, už nebude za trest moci nikdy žádné děti povozit a konečně dostane prostor k vození dětí i sám Karel. Karel je vychytralý lamák a povídal o tom Matýskovi velice přesvědčivě. Proto mu to Matýsek uvěřil...

Další den přišla do farmaparku malá Maruška a objednala si jízdu na poníkovi. Matýsek se už nemohl dočkat, až Marušce předvede své číslo, které z Karlových úst znělo jako výborný nápad. Maruška se usadila do sedla, Matýsek s ní popošel pár kroků a pak to přišlo – vši silou zvedl své přední nohy do vzduchu a chvíli zůstal stát jen na zadních. Maruška se neudržela a z Matýska spadla. Matýsek brzy pochopil, že to nebyl dobrý nápad. Marušce se naštěstí nic nestalo, ale z leknutí a šoku se rozplakala. Ošetřovatelka ani Marušky rodiče z toho radost také neměli.

Karel se zpovzdálí pochechtával, že jeho plán vyšel. Už se těšil, že Maruška teď pojede na něm a Matýsek už nikoho nepovozí. To se ale nestalo. Lamy nejsou určené a naučené k vození lidí, proto se na nich nejezdí a ani nebude. Zanedlouho i Karlovi došlo, že to vůbec nebyl dobrý nápad. Marušce se mohlo něco vážného stát, a to jen proto, že byl Karel sobecký a myslel jen na sebe. Byl z toho smutný a hned jak šla Maruška kolem něho, omluvil se jí a vysvětlil jí, že Matýsek za to nemůže. Maruška to pochopila, Karla pořádně podrvala a utíkala zpátky za Matýskem.

Mezitím ošetřovatelka Matýskovi pořádně vyčinila a vysvětlila mu, že tohle dělat nesmí. Matýsek se omluvil a slíbil, že už to nikdy neudělá. Nadšená Maruška přibíhala k Matýskovi a volala: „Matýsku, Matýsku, já vím, že jsi to neudělal úmyslně a že jsi nechtěl, abych spadla. Povozíš mě ještě?“

Daněk kuchařem

Jeden z daňků měl sen stát se kuchařem. Ostatní ho nechápali a říkali mu, že daňci přeci nedělají kuchaře. Daňkovi bylo velmi smutno z toho, že mu nikdo nerozumí a že ho v jeho snu ostatní nepodporují.

Rozhodl se, že jim dokáže, že by se mohl stát kuchařem a uvaří jim dobrou pochoutku. Šel do lesa nasbírat nějaké listy a plody. Smíchal vše dohromady a rozmačkal to. Vznikla z toho lesní polévka. Dal ostatním ochutnat. Daňkům to moc nechutnalo a některým se z toho dokonce udělalo špatně. Po této zkušenosti daňkovi ještě o to víc nevěřili, že by se mohl stát kuchařem.

Daněk se ale nevzdával. Rozhodl se, že bude zkoušet ochutnávat různé kombinace jídel, až jednou přijde na to, co je dobré a co ne. Po několika týdnech snažení na to konečně přišel. Vymyslel lesní salát, který byl tak dobrý, že by ho nejradši snědl úplně celý. Podával se na kůře stromu. V salátu byly ty nejšťavnatější listy, výhonky a plody, různé druhy hříbků a bylo to posypané malými kousky mrkve a trochou kukuřice. Přinesl salát ochutnat ostatním. Ti se nejdříve trochu zdráhali, ale potom, co to jeden daněk zkusil a nadšeně si pomlaskával, ochutnali i ostatní. Pomlaskávali si všichni a chtěli dostat ještě přidáno. Od té doby byl daněk opravdu jmenován hlavním šéfkuchařem a všichni už chtěli jídlo jen a jen od něho. Daněk tak díky své vytrvalosti dosáhl svého snu.

Jak přišel skunk Vilík o svůj pach

Jednou k večeru uslyšel skunk Vilík divné zvuky ze křoví. Vylezl ze svého domečku a šel se tam podívat. Bylo tam něco velkého. Slyšel hlasité funění a země se trásla při každém kroku toho obra. Vilík měl strach, ale chtěl vědět, co se tam ukrývá za zvířátko. Potichoučku se přibližoval, když v tom šlápnul na větvičku, větvička praskla a zvíře ve křoví zbystřilo. Byl to obrovský medvěd.

Vilík chtěl jako sebeobranu použít svojí chemickou zbraň v podobě zapáchajícího plynu. Ať se snažil, jak se snažil, žádný smradlavý plyn z něho nevycházel. Nezbývalo nic jiného, než vzít nohy na ramena a pelášit někam do úkrytu. Venku už byla ale tma, a tak si Vilík nevšiml velké šišky, která mu stála v cestě. Zakopl o ní a upadnul...

V tom se Vilík probudil. Byl to jen zlý sen. Byl rád, že je v bezpečí ve svém domečku ve farmaparku a že v Česku se medvědi nevyskytují.

Mejdan ve Farmaparku u Toma

Zvířátka se domluvila, že uspořádají velký mejdan. Večer, když všichni návštěvníci odešli, se zvířátka sešla u stánku s občerstvením. Zapojila reproduktor a pustila si hudbu. Ze stolů si udělala pódium. Kráva Vanilka se zhostila role moderátorky a celý večerní program komentovala a organizovala. Kozy si pro ostatní připravily taneční vystoupení. Kočky pěvecké vystoupení a králíci a morčata divadelní představení. Všichni si večer moc užili a parádně se bavili.

Až nakonec lišky napadlo, že by se mohly vkrást do stánku s občerstvením a dát si tam něco dobrého na zub. Ostatním se to nejdříve moc nelíbilo, ale když jim potom lišky začaly podávat všechny ty dobroty, už nic nenamítali. Netrvalo dlouho a všechny zásoby ze stánku byly snězené.

Ráno na ošetřovatelky čekalo velké překvapení. Stoly a židle byly poválené na zemi a ve stánku s občerstvením bylo všechno sněžené a nádobí rozbité a poházené po zemi. Ošetřovatelky si myslely, že do farmaparku přišli nějakí lupiči a vandalové. Zvířata po sobě ale zanechala stopy. Všude bylo jejich peří, chlupy a také pach.

Zvířata dostala za úkol si po sobě tu spoušť uklidit. Zvířata dostala zákaz soukromých mejdanů a domluvila se s ošetřovateli, že příště už organizaci mejdanů nechají radši na nich. Příštího mejdanu se už zúčastnili jak zvířata, tak i lidé, a všichni si to užili nakonec ještě mnohem více. Žádná spoušť už po nich tentokrát nezůstala.

